

Tento nedostatek znemožňuje však nss-u spolehlivé posouzení jak důvodnosti nároku st-lem uplatňovaného, tak i zákonitosti nař. rozhodnutí a nutno jej proto označiti jako podstatnou vadu řízení správního. Poněvadž však vada tato zaviněna byla, jak svrchu dovozeno, mylným právním názorem žal. úřadu, jest postup dle § 7 zák. o ss plně odůvodněn.

Č. 3970.

Úrazové pojištění: * Podpory v nezaměstnanosti placené zaměstnavatelem z vlastních prostředků po rozumu § 13 zák. č. 63 Sb. z r. 1918 nelze započítati do mzdy pro vyměření úrazových příspěvků dle zák. o úrazovém pojištění.

(Nález ze dne 1. října 1924 č. 16.695.)

V ě c: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy (místotaj. Dr. Václ. Mazánek) proti ministerstvu sociální péče o úrazové pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem Úrazové pojišťovny dělnické v Praze z 8. července 1921 byl z podniku Přádělna na česanou přízi, tkalcovna na vlněné zboží a tiskárna firmy Ig. K. v M. stanoven za příspěvkové období z 1918 —I až 1920 —II doplatek pojistných příspěvků obnosem 2261 K 15 h se 4% úroky ode dne splatnosti do dne 31. ledna 1921 per 137 K 96 h, dohromady obnosem 2435 Kč 11 h kromě dalších 4% úroků z prodlení.

Odporu proti tomu řečenou firmou podanému zsp v Praze rozhodnutím z 10. dubna 1923 z část vyhověla, vyslovivši, že podpory nezaměstnaným vyplacené, pokud byly zahrnuty do zákládu předepsaného doplatku, nelze považovati za odměnu za práci v užším slova smyslu, a nelze je tedy započítati do mzdy. Třeba byly vypláceny v důsledku dřívějšího pracovního poměru, mají přece povahu daru, na nějž dělníkům nepříslušel žalovatelný nárok (§ 940 o. z. o.) a nelze je ani pokládati za doplněk mzdy, ježto mzda nezaměstnaným vyplácena nebyla.

Výrok ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto: — — —

Spornou jest pouze otázka, zdali lze shroa uvedené peněžní částky označiti za mzdu a zdali z nich lze vyměřiti úrazové příspěvky.

Ve směru materiálním má stížnost pravdu, pokud namítá, že otázku tuto nelze řešiti dle předpisu práva občanského, pokud stížnost tím navazuje na vývody nař. rozhodnutí, v nichž se praví, že podpory ty mají povahu daru, na nějž dělníkům nepříslušel žalovatelný nárok.

Nss nemá tu příčiny, vysloviti se o tom, zdali dary za všech okolností, i když dělníkům na ně nepřísluší právní nárok nelze započítati do ročního výdělku pro vyměření úrazových příspěvků směrodatného. Neboť žal. úřad nezaložil svůj výrok, že podpory nezaměstnaným vyplácené firmou samou nelze považovati za součástku mzdy, výhradně na nežalovatelnosti jejich, nýbrž především na úvaze, že podpory ony nelze považovati za odměny za práci v užším slova smyslu.

Spornou otázku nelze řešiti ani podle zák. o podporách nezaměstnaných z 10. prosince 1918 č. 63 Sb., zejména dle §u 13 tohoto zák. Směrodatným pro její řešení může pouze býti zák. o úraz. pojištění dělníků. Započítání určitých příjmů v penězích neb naturalích do pracovního výdělku má svůj význam pro předpis pojistných příspěvků, které se podle § 16 úr. zák. platí z pracovního výdělku pobíraného pojištěnci.

Co jest pracovním výdělkem ve smyslu tohoto ustanovení, označuje blíže § 6 úraz. zák. v ten rozum, že jest to pracovní výdělek, jež zraněný měl v posledním roce, kdy zaměstnán byl v podniku, ve kterém k úrazu přišel. Přihlédne-li se pak k účelu úrazového pojištění, jak vyznačen jest zejména v § 1 úr. zák., pojistiti všechny dělníky a výkonné úředníky zaměstnané v závodě proti následkům úrazů, jež se stanou při práci, pak jest zřetelně patrné, že pracovním výdělkem ve smyslu úraz. zák. označiti jest pouze takové platy, jichž zaměstnancům se dostává v závodě jako úplaty za jejich zaměstnání, ať už od podnikatele samého, ať od osob třetích, pokud jsou jim poskytovány za práci v závodě konanou.

Příspěvky placené za dobu nezaměstnanosti však, jak již ze samého pojmu a významu slova vysvítá, za součást pracovního výdělku označiti nelze. Příspěvky ty se neplatí dělníkům za zaměstnání v závodě, nýbrž za to, že nejsou zaměstnání, — nejsou tudíž odměnou za práci v podniku vykonávanou, nýbrž něčím jiným. Nezáleží pak na tom, zdali podnikatel ony částky poskytuje z liberality anebo z důvodů jiných, třeba aby si zajistil pracovní síly, aby mu byly k dispozici pro případ, až nastane potřeba nové práce.

Stížnost jest proto bezdůvodna a bylo ji zamítnouti.

Č. 3971.

Zdravotnictví: * »Vermöglich« ve smyslu dvorského dekretu ze dne 11. ledna 1816 (sbírka zák. pol. sv. 44. č. 3) znamená zámožný.

(Nález ze dne 2. října 1924 č. 16.641).

V ě c: Městská obec L. proti ministerstvu vnitra o náhradu nákladů antirabického léčení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Napadeným rozhodnutím byla městská obec L. v pořadu instancí uznána povinnou, na základě dekretu dvorské kanceláře z 11. ledna 1816 sb. z. pol. sv. 44 č. 3 zaplatiti 125 Kč, jakožto $\frac{1}{3}$ léčebného za Františku H., v Pasteurově ústavě při všeob. veř. státní nemocnici na Král. Vinohradech od 12. do 16. dubna 1922 antirabicky léčenou.

Rozhodnutí to, jež vzalo za své důvody II. stolice, založeno jest na zjištění, že vlastníka psa Václava K. nelze považovati za majetného po rozumu cit. dekretu dvorské kanceláře.

St-lka namítá ve své stížnosti, stejně jako během řízení, že Václav K. jsa vlastníkem pozemků č. k. 396/3 a 397/1 ve Š. a pobíraje služné